

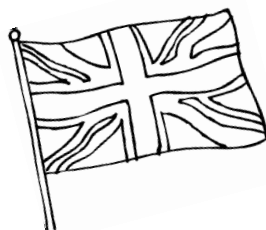
KRISTINE GROENHART

Mulberry
House

Take it easy

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

‘*It’s showtime!* Vandaag, lieve dames, begint het belangrijkste trimester van het jaar. Het is tijd om te laten zien wat jullie écht waard zijn!’

Ms. Grenfell, de directrice van onze school, kijkt ons van achter haar spreekgestoelte met een intense blik aan. Alsof ze een militaire academie leidt in plaats van een meisjesschool. Ze draagt een flodderig zwart gewaad dat met al haar bewegingen mee wappert. De zomerversie van haar directricecape. Haar labrador Darwin ligt naast haar op de grond te snurken.

‘Wie verdient de meeste punten en zal de beste studente van Mulberry House worden? Welk huis gaat er dit jaar met de beker vandoor? Is het Blyton? Woolf? Of toch weer Austen? Wie worden de nieuwe *Head Girls*? En het állerbelangrijkste misschien wel: de meisjes tegen de jongens! Wie wint de jaarlijkse competitie tussen Mulberry House en Chanterfield Hall? De uiteindelijke beslissing zal genomen worden tijdens een groot sportevenement!’

Terwijl Grenfell onze schoolkapel rondkijkt, voel ik een soort siddering door de zaal gaan. Letterlijk: ik zie sommige meisjes een beetje rillen. Iedereen is gespannen, de leerlingen wiebelen onrustig in hun houten banken. Enkelen kijken rond met een overwinnaarsblik in hun ogen, alsof ze nu al zeker weten dat *zij* de beste zullen worden. Ik leun een beetje

naar achteren en probeer me te ontspannen.

Sinds gistermiddag, toen we na onze vakantie terugkeerden op Mulberry House, heeft iedereen het alleen nog maar over cijfers, punten en vooral prijzen. Bekers. *Cups. Captains. Heads.* Ben ik soms de enige die zich hier niet druk over maakt? Alleen de strijd tussen de meisjes en de jongens klinkt me als muziek in de oren. Romantische muziek welteverstaan.

‘Zorg dat je alles, maar dan ook echt álles uit het schoolleven op Mulberry House haalt,’ roept Grenfell uit. ‘Net als alle *stars and angels* die wij tot nu toe hebben voortgebracht. Word geen mislukkeling en toon leiderschap en verantwoordelijkheid!’ Ze steekt haar handen in de lucht. ‘*Make us proud!*’

Darwin spitst eventjes zijn oren en snurkt weer rustig verder. Grenfell gaat door met het verhaal dat ze altijd afsteekt aan het begin van ieder trimester. Dat we beroemd kunnen worden, dat Mulberry House vrouwelijke ministers heeft voortgebracht. En professoren. En olympische kampioenen. Als we ons best maar doen. Ze geeft ons het gevoel dat je dagen op Mulberry House geteld zijn als je je níét druk maakt om punten en cijfers, maar dat *Make us proud* geloof ik nou wel. Zo makkelijk gaat dat niet en ik ben er inmiddels achter dat het leven hier ook wel te verdragen is zonder dat Grenfell echt trots op je is.

Ik trek mijn jurk een beetje over mijn knieën en laat mijn blik over de zaal glijden. Het ziet er hierbinnen heel anders uit dan vlak vóór de paasvakantie, bijna een maand geleden. Rijen identieke meisjes zitten, zoals iedere dag op Mulberry House, op de houten banken in onze schoolkapel, een soort kerk die bij de school hoort. Maar nu dragen ze allemaal een lichtblauw met wit geblokte zomerjurk. Met korte pofmouwtjes en een wit kanten kraagje. Een jurk die tot óver de knie hangt en

eigenlijk geen model heeft, behalve misschien model megavuilniszak. Het voelt ook anders aan, zonder onze wollen, blauw-groen geruite rokken en nette bloesjes met stropdassen. Zonder de dikke panty's. Onze blazers moeten we nog wel dragen, over onze jurken heen. Sommige meisjes dragen nog een rieten hoedje, met een blauw lint, maar gelukkig is dat niet verplicht.

Ik grinnik even als ik eraan denk hoe mijn vriendinnen in Nederland me zouden uitlachen als ze me hier tussen zouden zien zitten. Marjolein in een vormeloze soepjurk, met witte kniekousen en platte zwarte omaschoenen! Het is bijna niet te geloven hoe mijn leven veranderd is sinds ik op een meisjeskostschool zit. Ik heb nu bijna een jaar Mulberry House in de Cotswolds in Engeland achter de rug. Wie had ooit kunnen denken dat ik het normaal zou gaan vinden om in een uniform te lopen en om iedere schooldag *hymns* te zingen in een kapel? Om de hele dag Engels te praten? En drie keer per dag op school te moeten eten en zelfs slapen?

Mijn gedachten dwalen af naar de afgelopen weken. In Engeland hebben veel scholen rond de paasdagen drie weken vrij. Ik ben tijdens deze vakantie met mijn vader naar Singapore gegaan, waar we een supertijd hadden met mijn moeder, die daar voor haar werk tijdelijk in een klein appartementje woont. In een heel hoog gebouw, op de dertigste verdieping! Ik zucht even. Mijn gekke vader die alleen nog maar Engels tegen mij praatte – tot groot ongenoegen van mijn moeder, die bang was dat ik mijn Nederlands zou verliezen. Mijn vader vindt dat we beter echt Engels kunnen worden en dat we dus ook Engels tegen elkaar moeten praten. Nou, dat is vreemd hoor, om opeens een andere taal tegen je ouders te moeten spreken! Ik deed er mooi niet aan mee.

Maar nu moet ik dus weer gewoon naar school. Terug naar de schoolbanken en geen skiessen meer op het programma zoals vorig trimester in Villars, tijdens onze schooluitwisseling met een chique kostschool in Zwitserland. Waar we elke dag mochten skiën, onder schooltijd! En waar ik er definitief voor koos om voortaan het vriendinnetje van James Bellamy-Stuart te zijn. En niet dat van prins Zoltan, James' kamergenoot en de broer van mijn vriendin en eigen kamergenootje Leila, hoe onweerstaanbaar knap, aardig, charmant en lief hij ook is. James mijn vriendje. Stoere James. Plotseling voel ik me zo gelukkig met mijn leventje op Mulberry House. Behalve dat ik hier vier supercoole vriendinnen heb, naast prinses Leila ook de Amerikaanse tweeling Sam en Pam en de Chinese Hong, heb ik dus verkering. Serieus. Met een jongen van de school hiernaast, Chanterfield Hall. We zijn een stelletje. Een koppel, net als Danny en Sandy uit de film *Grease*. Wat een heerlijke film is dat trouwens! Ik moest hem tijdens de vakantie van mijn moeder kijken, want het is haar lievelingsfilm. Eerst wilde ik dat niet, want ik dacht: een film uit de jaren zeventig, die is vast hopeloos ouderwets. Maar nee, het is een topfilm over liefde, vriendschap en school en ik heb hem uiteindelijk wel tien keer gezien. Ik kijk er zó naar uit om James weer in de ogen te kijken. Na onze romantische tijd samen in Villars hebben we elkaar de afgelopen weken alleen maar gesproken via Facetime en Whatsapp.

Een beweging naast me brengt mijn aandacht weer terug naar de kapel. Vandaag zit ik naast Izzy, die eigenlijk Isabel heet. Mijn andere kamergenootje. Terwijl Grenfell vrolijk verder spreekt en als een soort blije dominee op het podium heen en weer springt, bekijk ik haar eens goed. Izzy's haar zit, zoals altijd, perfect gekamd in een mooie, gladde paardenstaart. Ze

heeft op zich een lief gezicht, maar meestal is ze een echte bitch. Ik kan er niets anders van maken. Kaarsrecht zit ze op de bank, vol overgave luistert ze naar wat Grenfell ons allemaal te vertellen heeft.

Grenfell zelf is erg opgeknapt sinds ze een relatie heeft met Monsieur Le Chat, de directeur van het *Collège de la Fleur*, de kostschool in Zwitserland waarmee we gefuseerd zijn en waarmee we dus een uitwisseling hadden. Vroeger vond ik dat ze op Hagrid leek, die reus uit de *Harry Potter*-films. Nu heeft ze meer iets weg van Beast, uit *Beauty and the Beast*, op het moment dat hij verliefd wordt op Beauty. Of overdrijf ik? Ik neem haar nog eens op. Ze is wat afgevallen, lijkt het. Ze heeft hoge hakken aan onder haar zwarte jurk. En haar haar zit goed, volgens mij is ze naar de kapper geweest.

Opeens kondigt ze aan dat ze een verrassing voor ons heeft. Verbaasd kijken de meisjes elkaar aan. Een verrassing? Dit zou toch een saai trimester worden, met alleen maar studeren en examens?

‘Vrijdag 17 juni zal voor mij een dag worden om nooit te vergeten, lieve meisjes.’ Stralend kijkt ze om zich heen. ‘Want op die dag zal ik hier, in deze kapel, de schoolkapel van mijn eigen zo geliefde Mulberry House, in het huwelijk treden met Monsieur Le Chat!’

Mrs. Bates, mijn mentor, gaat staan en roept drie keer *hip hip hurray*, hiep hiep hoera! Iedereen klapt, sommige meisjes fluiten op hun vingers. Ms. Hoover speelt vrolijk de bruidsmars op het orgel.

Leila, die aan de andere kant naast me zit, prikt me in mijn zij. ‘Misschien betekent dat dat Didier hiernaartoe komt! Wat denk jij?’ fluistert ze opgewonden.

Didier, spreek uit als: Die-djé, is de zoon van Monsieur Le

Chat, uit een eerder huwelijk. Leila heeft een paar keer met hem gezoend in Villars en sindsdien praat ze nergens anders meer over. Dat wil zeggen: stiekem, en alleen met mij, want Zoltan en haar ouders mogen van niets weten. Die willen dat ze met een Arabier trouwt later. Of zoiets in ieder geval.

Bevestigend knik ik haar toe. Natuurlijk komt hij hierheen als zijn vader gaat trouwen! Want dat zal toch zeker ook betekenen dat Monsieur Le Chat hier komt wonen? Lachend kijk ik haar aan. 'Misschien mag je wel bruidsmisje zijn als Didier bruidsjonker wordt!'

Ik vond Didier trouwens een ontzettende engerd, maar dat heb ik Leila niet verteld. Ik was allang blij dat ze haar pijlen op een andere jongen gericht had, want ook zij was verliefd op James.

Leila luistert geconcentreerd verder naar Grenfell. Die heeft nog meer mededelingen: ze vertelt dat Monsieur Le Chat inderdaad naar de Cotswolds verhuist en leraar Frans op Chanterfield Hall zal worden.

Als ze klaar is, gaat iedereen staan en zingt het *Loyal Devoir*, onze schoolpsalm. Een lied over dat het maken van huiswerk leuk is, wie dat ooit geschreven heeft... Ik begrijp intussen heus wel dat de komende maanden belangrijk zijn en dat er hard gewerkt zal moeten worden, maar huiswerk maken is en blijft toch echt verschrikkelijk!

‘Het was weer zóóó cool in Los Angeles.’

‘We hebben onze vader eindelijk zo gek gekregen om met ons bij de afdeling Film van de *Grand Arts High School* te gaan kijken. Ze hadden vorige week een open dag.’

Ik loop vanaf de kapel samen met Sam en Pam naar onze eerste mentorles van dit trimester en hun monden staan geen moment stil. Voor ons uit lopen Izzy en Leila, ook zij zijn diep in gesprek.

‘Wist je dat Zac Efron ook ooit op die school gezeten heeft?’

‘En Leonardo DiCaprio?’

Ik stop met mezelf afvragen wat Izzy en Leila samen te bespreken hebben en staar Sam en Pam geschrokken aan.

‘Maar jullie gaan toch niet van school af?’

‘Maak je geen zorgen, niet meteen. Eerst moeten we voor elkaar krijgen dat we goede cijfers halen, anders nemen ze ons nooit aan,’ zegt Sam.

‘En het is ook nog niet rond met onze ouders. Zij hebben liever dat we hier blijven, omdat ze zelf ook veel tijd in Londen doorbrengen,’ vult Pam aan. ‘Maar we willen het wel proberen. Het is zo’n gave school! Stel je voor, een opleiding om filmactrice te worden! De hele dag alleen maar acteren en filmen. Alleen begrijp ik niet waarom ze moeilijk doen over cijfers. Je hebt toch geen wiskunde nodig om te kunnen acteren? Of

Frans?’ Ze gooit haar blonde haar iets naar achteren.

‘Pam wil trouwens liever regisseuse worden, dat kan ook,’ zegt Sam tegen mij. ‘Natuurlijk zouden we jou, Leila en Hong ontzettend missen, maar het is echt al jaren onze droom. Vandaar dat we het in ieder geval willen proberen. En je kunt ons iedere vakantie op komen zoeken, het huis in Los Angeles is groot genoeg.’

‘Maar eerst dus goede cijfers halen.’ Pam grijnst. ‘Wordt Grenfell ook eens trots op ons!’

Eenmaal in het lokaal gaat iedereen op zijn vaste plaats zitten. Ik zit zoals altijd naast Leila. Mrs. Bates is er al en groet ons vriendelijk.

‘Welkom terug op Mulberry House, *ladies*, hopelijk maken jullie er een goed laatste trimester van.’

Ze begint met het uitdelen van de lijst met naschoolse activiteiten. Er staat niet heel veel op dit keer, omdat het examen-tijd is. Geen hockey en geen lacrosse helaas, maar gelukkig wel een paar andere sporten. De komende tijd kunnen we onder andere *netball* spelen, en cricket. Ik kruis ze allebei aan. Netball heb ik nooit gedaan, maar lijkt me erg leuk. Een bal in een netje, hoe moeilijk kan het zijn. En van cricket heb ik ook alleen maar gehoord, ik ben benieuwd hoe je dat speelt.

Bates gaat door met de les. ‘En dan wil ik nu graag onze eigen Mulberry House *inter-house competition* bespreken. Jullie weten dat altijd maar één huis de beker kan winnen, en dit jaar moeten wij van Blyton dat natuurlijk zijn! Ook is er de jaarlijkse strijd tegen de jongensschool, dus er valt veel te winnen dit jaar. Voor de onderlinge competitie tussen de verschillende huizen is dit keer gekozen voor een talentenjacht: *Mulberry House’s Got Talent*, onder het motto *Inspiration*.’

Er stijgt een gejuich op in de klas. Bates loopt naar het bord

en schrijft op: *Mulberry House's Got Talent. Wat betekent inspiratie voor jou?*

Leila steekt meteen haar vinger in de lucht.

'Ja, Leila?'

'Voor mij is dat absoluut mode!' Ze wrijft met beide handen over de rok van haar soepjurk. Ik weet dat ze in ieder geval níet geïnspireerd raakt door ons uniform, en het is alsof haar handen jeuken om dat project eens grondig aan te pakken.

Mrs. Bates schrijft het woord *mode* op het bord en onderstreept het.

'Wat nog meer? Waardoor worden jullie gestimuleerd om iets creatiefs te doen?'

Nu steekt Pam haar vinger op. 'Voor mij is het ook mode, en het kijken naar films.'

Bates zet een kruisje achter het al opgeschreven woord en schrijft eronder: *films*.

Intussen denk ik na. Waardoor word ik geïnspireerd? Pff, dat is moeilijk zeg. Door het hebben van een vriendje? Door... ja, door wat? Ik heb geen idee! Misschien door het lezen van leuke boeken? Ik heb in de vakantie in Singapore heel wat boeken gelezen, Engelse zelfs, want dat moest van Bates. De hele *Malory Towers*-serie van Enid Blyton heb ik in één ruk uitgelezen. Wat een geweldig boeken. En het Engels was helemaal niet moeilijk meer voor me. Ik had eigenlijk niet eens door dat ik een Engels boek las. Maar inspiratie?

'Kom op, meisjes, wat is jullie passie?' Opgetogen probeert Bates ons te stimuleren. Ze schrijft snel verder terwijl de meisjes kreten door de klas roepen: Toneel! Boeken! Vakantie! Zingen! Dansen! Zomer! Eten!

Izzy vraagt hoe de talentenjacht precies in zijn werk zal gaan.

‘Alle leerlingen verzorgen een optreden,’ antwoordt Bates. ‘Het wordt een echte show, in het theater hier op school. Op een avond ergens aan het eind van het schooljaar. Je kunt iets alleen doen of in samenwerking met meisjes van je eigen huis, en het mag zo creatief als je zelf wilt. Wie weet wat jullie dat weer op zal brengen in jullie verdere leven! Ontdek je talenten!’

Gek eigenlijk dat ik geen enkele passie heb. Of zou sporten ook tellen?

‘Jij kunt model worden voor mijn modeshow,’ zegt Leila zachtjes tegen mij, terwijl ze op een wit papiertje al een nieuwe schooljurk aan het ontwerpen is.

Hong steekt haar vinger op en vraagt of ze wel genoeg tijd overhoudt om te leren voor haar examens.

‘Jazeker. Daarnaast is het een goede afwisseling voor jullie om ook iets creatiefs naast de studie te doen,’ antwoordt Bates. ‘Je hebt ruim zeven weken de tijd, dat zal meer dan genoeg zijn. Verder nog iemand vragen? Sam?’

‘Wie wil er figureren in onze film? Wij gaan een film maken over Mulberry House!’

‘Ho ho,’ zegt Bates. ‘Het is de bedoeling dat jullie er eerst goed over nadenken, je kunt in je vrije tijd je plannen met de andere meisjes bespreken.’ Intussen is ze alweer nieuwe formulieren aan het uitdelen. ‘Wie wil er een formulier om mee te doen aan de *House Captain*-verkiezing om hoofd van jullie huis te worden? Dat is een zeer belangrijke taak! En zijn er misschien gegadigden voor *Head Girl* in deze groep?’

Met een schuin oog kijk ik naar Leila, die nog steeds teleurgesteld is dat het haar vorig trimester niet gelukt is om de rol van *House Captain* van Izzy af te pakken. Ze had enorm haar best gedaan, onder andere door met Valentijnsdag de hele

school te versieren, maar toch had Izzy uiteindelijk de meeste stemmen gekregen.

‘Ik graag,’ hoor ik Leila zeggen wanneer Bates langs onze tafelloopt.

‘Jullie mogen ook iemand nomineren voor de positie van *Head Girl*, dames. Het gaat erom wie de meeste stemmen krijgt, plus de mening van de docenten, die telt ook.’

Izzy is al begonnen het formulier in te vullen.